

va a la Luna, no transpira el neguitós martiri ambiental de *Retrats*. Més aviat és una atíptica immersió en les goles del surrealisme, el dadaisme i l'esperpent. Terriblement corrosiu amb el folklore navarrès i els seus tòpics, *Frontón* flirteja amb la ciència-ficció selenita, la pornografia exhuberant i l'escenificació de l'absurd. Influït per les cabrioles visuals de Russ Meyer i de Bunuel, el film planteja amb sàtira punyent, i enmig d'exhibicions escatològiques, el cas d'un jove navarrès que apareix a la Lluna després d'haver-se introduït dins del ventre d'una *femme fatal* amb inclinacions sadomasoquistes. L'essència de la història té més a veure amb els dibuixos ani-

mats i el cine mut, versió final de segle, que amb qualsevol altra opció present als cinemes. Per últim, *Rinolaxia* és un experiment sense so que té el seu origen a l'espectacle homònim de Los Rinos. Concebuda per a ser comentada en directe, la pel·lícula beu a les cascades de l'estil *trash*, l'humor gruixut i el porno dur especialitzat en *bizarres*, com ara la predilecció pels vòmits, la zoofília o la coprofàgia.

El conjunt de les tres aportacions fílmiques és un projectil cruel amb més encerts que errades, però que pot reduir a pols les sensibilitats no disposades a travessar tot tipus de límits.

Joan M. Oleaque

Sang, budells i diversió

Els curt-metratges d'Aixalà i Antúnez són les primeres aportacions catalanes influïdes pels postulats de l'anomenat cinema gore. Les característiques d'aquest tipus d'estil visual se situen entre la rialla i la repulsió.

Antúnez i Aixalà creuen que l'art no necessàriament ha de ser sempre humanista i formatiu. "Per què no podem explorar els aspectes hòrrids de l'ésser humà?", pregunten els dos artistes. La concepció artística, especialment la vinculada al cinema, està tristament esquematitzada entorn d'uns punts que es consideren capitals. No és fàcil eixir d'aquest maniqueisme, que no cataloga com a art allò que escapa de les tendències dominants. Sobretot si la teva producció fuig d'allò estèticament tolerable, com succeeix amb les nostres pel·lícules. Molta gent classifica el que hem filmat com el primer *gore* fet per catalans. No creiem que sigui així. De fet, l'horror *gore* es recrea en la repugnància, la marginalitat i l'humor negre com un fi en si mateix. Nosaltres utilitzem aquests ingredients per aconseguir un efecte determinat dins d'unes concepcions artístiques. No obstant, tenim certes coincidències de plantejaments i esperit amb els creadors ortodoxos de *gore*."

El *gore* que ha influït en tots dos artistes naix com a subgènere a principis dels 60 vinculat al món de Hershell Gordon Lewis, director de cinema especialista en *nudies* (pel·lícules marginals d'erotisme)

El terror: 'gore'. Barreja d'humor negre i ultraviolència.

que amb *Blood Feast* inaugurava la modalitat de terror més depravada. Litres de sang i escenes de mutilacions, trossejaments, violència hiperrealista i acudits del pitjor gust, eren els ingredients de tots els films que Lewis va posar dempeus.

Amb *Night of the living dead* ('La noche de los muertos vivientes'), de George A. Romero, i *The Texas Chainsaw Massacre* ('La matanza de Texas'), la dècada

dels 70 va estar marcada pel salt d'aquest cinema marginal envers l'èxit de taquilla. Haurien d'arribar els 80 i *Friday the 13th* ('Viernes 13') i *Nightmare on Elm Street* ('Pesadilla en Elm Street'), amb Jason, Freddy Krueger i tota una processó de psicòpates i assassins en sèrie, perquè realment el *gore* influïra poderosament en l'espectre del cinema d'horror. El públic començà a extraure de les catacumbes dels videoclubs (i a descobrir als circuits paral·lels de cinema) tot tipus de festins de xarcuteria humana. Destaquen, entre moltes pel·lícules, *Bad Taste*, de Peter Jackson, *Nekromantik*, de Jörg Buttgerreit, i part dels desficacis fílmics de la productora Troma. Tot i que el *gore* és habitualment un espai per a la diversió provocada per les hipèrbol·les més grolleres, existeix l'anomenat *real gore*, o pel·lícules *snuff*. Les englobades dins d'aquest apartat són cintes on les violacions, esbudellaments i tot tipus de calvaris i formes d'assassinat s'infligeixen realment a les protagonistes, que, òbviament, són forçades al suplici. Aquest material tan cruel és creat i distribuït per xarxes clandestines que ja han estat detectades a l'antiga Iugoslàvia, on alguns serbis han filmat tortures a dones bosnianes.

J. M. O.